

Ceļojums uz Lietuvu

Katru gadu sev uzdāvinu dāvanu dzimšanas dienā – ekskursiju. Šogad gribēju pabrukt pa Lietuvas pusi, laicīgi izdomāju maršrutu, ko vēlos redzēt, saorganizēju līdzbraucējus – ģimeni un kolēģi Vivitu.

Tā kā ceļš bija tāls – līdz Viļņai un Traķiem, tad izbraucām agri, 5 no rīta. Rīts bija samērā apmācies, pa ceļam drusku pasmidzināja lietus, bet tad parādījās saulīte un diena izvērtās burvīga. Raiti ripojot, jau deviņos no rīta bijām Viļņā un devāmies uz Gedimina kalnu. Tā kā šajā dienā atzīmēja Baltijas ceļa 25 gadu jubileju, Gedimina tornis bija greznots ar Lietuvas, Latvijas un Igaunijas karogiem, tie gan vēl tikai bija sagatavoti nolaišanai. No Gedimina kalna paveras brīnišķīgi skati uz Viļņu – uz vienu pusi tā ir jaunā un modernā Viļņa, uz otru pusi acīm paveras vecpilsētas burvība. Turpat kalna pakājē apskatījām Gedimina pieminekli un vienu no lielākajām katoļu baznīcām. Katedrāles laukumā jau no paša rīta pulcējās cilvēki, jo šeit visas dienas garumā notika pasākumi Baltijas ceļa atcerei. Arī mēs uzrakstījām novēlējumu Lietuvai.

Tad devāties nelielā pastaigā pa veco Viļņu. Pabijām arī pie prezidenta pils, un Viļņas universitātes.

Tālāk devāties uz Traķu pusi, kur vēlējāties apskatīt slaveno pili, un redzēt karaīmu pilsētu. Pa ceļam iebraucām nelielā pilsētiņā ar nosaukumu Lentvaris, jo tur atrodas skaista pils – grāfa Tiškeviča īpašums. Pēc internetā sameklētajiem attēliem vajadzēja būt skaisti, bet – kopš pils ir nonākusi miljonāra privātīpašumā, te valda bēdīgi laiki – izsisti logi, aizaudzis parks un pamestība.

Pēc neilga brītiņa nonākam Traķos – atstājam mašīnu laukumā un dodamies uz pili, pa ceļam apskatot karaīmu mājas, ar trīs logiem uz ceļa pusi – viens dievam, viens kņazam Vitautam, viens pašiem. Karaīmi Lietuvas teritorijā ienākuši jau pirms 600 gadiem, vēl tagad šeit dzīvo neliela šīs tautas daļa.

Esam tikuši līdz Traķu pilij. Te ir ko redzēt, prieks sirdij un acīm. Pils ir sakopta, ļoti daudz dažādu ekspozīciju, pagalmā notiek svētki – seno amatu dienas, te cīnās bruņinieki, un kaļ kalēji, te cep un vāra, pavards kuras, skan viduslaiku mūzika. Laiks pāriet nemanot, sajūsmā par redzēto gan vīrs, gan dēls, gan mēs ar Vivitu.

Kad esam pavadījuši te krietnu laiku, dodamies tālāk – otrā pusē ezeram atrodas Užutrāķu muiža. No muižas paveras brīnišķīgs skats uz Traķu pili, bet tur netiekam, jo kāzu ceremonijas seko viena otrai, un apsargs gādā, lai tur sveši nestaigā. Pastaigājām drusku pa muižas parku, šeit ir sākti darbi parka atjaunošanai, bet līdz kārtībai vēl tāls ceļš.

Tad nu esam redzējuši daudz ko no Lietuvas, bet nevar braukt mājās, kamēr nav ēsti cepelīni – tos atradām pa ceļam no Traķiem uz Paņevežu. Apstājāties nejauši atrastā kafejnīcā ceļa malā, paēdām ļoti gardus cepelīnus, un bijām pārsteigti par šīs apkārtnes skaistumu – te sajūta bija tāda, ka vari redzēt līdz pasaules malai.

Mājās bijām vēl, pavadījuši lielisku dienu, labu iespaidu un emociju pilnu.